

vpádem pokojné držení pozemku nebo práv něčích, na něj se vztahujících.

K úsudku o násilném vpádu ve smyslu právě uvedeném dospěl nalézací soud na základě zjištění a závěrů, že všichni obžalovaní odhodlali se, když našli dveře domku uzavřeny, překážku tu násilím odstraniti a že pak, jak obžalovaní souhlasně doznávají, obžalovaný Š., opřev se o dveře, závoru přelomil, načež všichni do domu vnikli a že si byli při tom protiprávnosti svého jednání vědomi. — — —

Pokud stížnost dále dovozuje, že A. N-ová a její druh V. G. ani nebyli v pokojném držení příbytku, pokud se týče pozemku po rozumu § 83 tr. z., je na scestí.

Stížnost opírá svůj názor o úvahu, že se G. a N-ová (zřejmě za souhlasu majitele, totiž obžalovaného Š.) do pazderny nastěhovali, že napřed u Š. pracovali, že pak práci přerušili a nevystěhovali se, ač Š. je o to žádal, a že prý od té doby tam bydleli bez právního důvodu.

Leč okolnosti ty jsou pro otázku, zda G. a N-ová byli v pokojném držení bytu — a více se tu nežádá — bez jakéhokoli významu. Podle § 339 obč. zák. není nikomu dovoleno, aby svémocně rušil držbu, nechť je jakékoliv povahy. Nezahnal-li postižený osobu, která se bezprávně a svémocně do držby vetřela, přiměřeným násilím ihned, než se držby uchopila (§ 344 obč. zák.), smí se vrácení věcí domáhati jen žalobou u příslušného soudu (§ 346 obč. zák.). V souhlasu s těmito předpisy občanského práva nerozeznává ani ustanovení § 83 tr. z., zda držba je řádná či nepořádná, bezelstná či obmyslná, pravá či nepravá, nýbrž vyhledává pouze, aby tu byla držba osoby od pachatele různé a aby tato držba byla klidná, t. j. aby jiná osoba, než pachatel vykonávala bezprostředně před vpádem bez rušení faktickou moc nad místností, o níž jde, pokud se týče v této moci se udržovala, odmítajíc zásah jiných osob do tohoto okruhu své moci. Poukazují-li vývody stížnosti k tomu, že tu šlo o výprosu bytu podle § 974 obč. zák. a že bydlení v pazderně bylo G-ovi a N-ové povoleno jen z ochoty bez podrobení se stálé povinnosti ve smyslu § 345 obč. zák., může to míti význam pro posouzení otázky civilněprávní, byla-li držba nepořádná a nepoctivá (§ 345 obč. zák.), leč podle toho, co předesláno, nikterak pro otázku trestněprávně jediné relevantní, byla-li držba klidná, pokojná ve smyslu § 83 tr. z. (srov. rozh. č. 713, 1318, 2079, 2413, 2530, 2616 Sb. n. s.). Podle toho, co dovozeno, jest i bez významu, zda tu byla nájemní smlouva čili nic.

Čís. 5700.

Ztrátu práva volebního nelze vysloviti při odsouzení pro přestupek podle § 516 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. října 1936, Zm II 448/36.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona takto právem: Rozsudkem okresního soudu v Rožnově pod Radhoštěm ze dne

21. února 1936, č. j. T 19/36-4, jímž byl J. B. uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopochestnosti podle § 516 tr. z. a jímž byla vyslovena i ztráta práva volebního, byl ve výroku vyslovujícím ztrátu práva volebního do obcí porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. v doslovu podle vyhlášky ministerstva vnitra ze dne 15. července 1933, čís. 123 Sb. z. a n. Výrok tento se zrušuje jako zmatečný.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Rožnově pod Radhoštěm ze dne 21. února 1936, č. j. T 19/36-4 uznán byl J. H. vinným přestupkem § 516 tr. z., jehož se dopustil 1. ledna 1936 při vánoční nadílce školních dětí v hostinci A. L. v D. veřejným projevem, mravopochestnost a stydlivost hrubě urážejícím a veřejné pohoršení budícím, a byl za to odsouzen podle § 516 tr. z. s použitím § 260 b) tr. z. k trestu tuhého vězení v trvání 5 dnů, zostřeného postem. Podle § 3 zákona čís. 75/1919 Sb. z. a n. a zák. č. 163/20 Sb. z. a n. byla vyslovena ztráta práva volebního. Odsouzení je nepodmínečné, rozsudek je pravoplatný.

Výrokem rozsudkovým o ztrátě práva volebního byl porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3, odst. 1 zákona ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 Sb. z. a n. (v doslovu podle vyhlášky ministerstva vnitra čís. 123/1933 Sb. z. a n.), podle něhož jsou vyloučeni z práva voliti, kdož byli pravoplatným rozsudkem trestního soudu odsouzeni pro takový zločin nebo pro takový přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obce. Druhý odstavec čís. 3 citovaného § pak uvádí, že »není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může býti tato ztráta vyslovena jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných«.

Nezbytným předpokladem pro vyslovení ztráty volebního práva do obcí je tedy odsouzení pro trestný čin, pro který podle platných ustanovení nastává tento účinek. Přestupek § 516 r. zák. takovým činem není a nemůže proto podle platného práva nastati ztráta volebního práva. Poněvadž odsouzený nezákonným výrokem o ztrátě práva volebního utrpěl újmu, jest odůvodněn postup podle §§ 33, 292 tr. ř.

Čís. 5701.

Rozlišení soudcovské činnosti skutkově zjišťovací a právního posuzování podle trestního řádu platného na Slovensku a na Podkarpatské Rusi.

(Rozh. ze dne 3. října 1936, Zm IV 365/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumajav trestní věc proti E. M., obžalovanému pro zločin podvodného úpadku podle §§ 414, č. 1, 415 tr. z., zmatečnou stížnost obžalovaného částečně odmítl a částečně zamítl.